

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΑΚΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ἡ ἀρχαία φυλή τῶν Θρακῶν, καθ' ἃ ἀπέδειξε πρὸ πολλοῦ ἡ γλωσσολογία, ἦτο συγγενῆς τῆς ἐλληνικῆς καὶ ἐπιδεικτικῆ πολιτισμοῦ (πρὸβλ. Tomaschek, Die alten Thraker). Γνωστὸν δὲ εἶναι διὰ καὶ ἐπιγραμῶν ἐγένοντο μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Θρακῶν καὶ πρῶτος γνωστὸς καρπὸς τῆς ἐπιμειξίας ταύτης ἦτο ὁ μέγας Θεμιστοκλῆς, ὅπως καὶ τὸ γνωστὸν ἐπίγραμμα λέγει « Ἀβρῶτονον Θρηῖσσα γυνὴ γένος· ἀλλὰ τεκέσθαι τὸν μέγαν Ἑλλησίν φημι Θεμιστοκλέα ». Ὅτι δὲ κατὰ τὸν 4^ο π. Χ. αἰῶνα ἡ Μακεδονία διὰ τοῦ Φιλίππου ἐπεξετάθη πρὸς ἀνατολὰς, τότε ἡ Θράκη ἀπήρτισε μέρος τοῦ ἐλληνικοῦ τούτου κράτους. Ὀλίγον βραδύτερον ὁ βασιλεὺς Ἀνσίμαχος ἐν τῇ Θράκῃ ἔστησε τὸν θρόνον τῶν Τοσοῦτων δὲ ταχέως ἐξηλληνίσθη αὕτη, ὥστε κατὰ τὸν 4^ο μ. Χ. αἰῶνα, ὅτε τὸ ῥωμαϊκὸν κράτος διηρέθη εἰς Ἀνατολικὸν καὶ Δυτικὸν καὶ τὸ ἐν Θράκῃ Βυζάντιον ὑπὸ τὸ ὄνομα Κωνσταντινουπόλις ἔγινε πρωτεύουσα τοῦ Ἀνατολικοῦ, ἡ Θράκη—τότε τελείως ἐλληνικὴ—ἔγινε μετὰ τῆς Μ. Ἀσίας τὸ κύριον κέντρον τοῦ κράτους τούτου. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ οἱ Ἕλληνες βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀδιαλείπτως ὑπερήσπιζον τὴν χώραν ταύτην, μαχόμενοι πρὸς τοὺς ἀπὸ βορρᾶ κατερχομένους βαρβάρους: Πεσενέγους, Βουλγάρους κ. λ. καὶ ἔσφριον τὸν ἐλληνικὸν χαρακτῆρα τῆς χώρας ταύτης μέχρι τοῦ Αἴμου. Μόνον μετὰ τὴν Τουρκικὴν κατάκτησιν καὶ ἰδίως κατὰ τὸν τελευταῖον 19^ο αἰῶνα οἱ Βούλγαροι ἠδυνήθησαν νὰ ἐγκατασταθοῦν πικνότεροι εἰς τὴν ἑπαιθρον χώραν, οὐχὶ δὲ εἰς τὰς πόλεις καὶ μάλιστα τῆς παραλίας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν πάντοτε καθαρῶς ἐλληνικαί. Μετὰ τὸν Ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1877—8, ὅτε ἡ Βουλγαρία ἠλευθερώθη καὶ ἀπεσπάσθη διὰ τῶν ἀγώνων τῶν Ῥώσων ἀπὸ τῆς Τουρκίας, ἡ βορειότερα Θράκη ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀνατολικῆ Ῥωμυλία ἀπήρτισεν ἰδιαίτεραν αὐτόνομον ἐπαρχίαν, τὴν ὁποῖαν βραδύτερον τῷ 1886 κατέ-

Θρακία

Ἐπιγραφὴ

Ἐπιγραμῶν

Κέντρον

1928

Τελευτῶν

λαβον ἐξ ὑφαρπαγῆς οἱ Βούλγαροι καὶ συνεχώνευσαν μετὰ τῆς πρὸς βορρᾶν τοῦ Αἴμου Βουλγαρίας. Οἱ Ἕλληνες κατοῦν τούτου ἤρχισαν ν' ἀποχωροῦν ἐκεῖθεν καὶ τὸ κακὸν ἔγινε μεγαλύτερον, ὅτε μετὰ εἰκοσαετίαν ἐκινήθη μέγας κατὰ τῶν Ἑλλήνων διωγμὸς καὶ οὗτοι ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν κατὰ μέγα μέρος τὴν χώραν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἐπὶ 2300 ἔτη κατοῦσαν, ἐδόξαζον καὶ διὰ τοῦ αἵματός των ὑπερήσπιζον. Καὶ ἄλλη συμφορὰ ἐπεφυλάσσετο εἰς τὸν Θρακικὸν ἑλληνισμόν, ὅτε μετὰ τὰ πρὸ πενταετίας περίπου θλιβερὰ γεγονότα τῆς Μ. Ἀσίας τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἠναγκάσθη νὰ ἐκπαιρισθῆ, ἐγκαταλείπων εἰς τοὺς Τούρκους καὶ τὴν μεσημβρινὴν Θράκην τὴν πέραν τοῦ Ἑβρου. Ἦδη ὁ Θρακικὸς ἑλληνισμὸς περιωρίσθη εἰς τὴν μεταξὺ Νέστον καὶ Ἑβρου στενὴν δυτικὴν Θράκην. Ἄλλ' ἄς μὴ ἀποθαρρυνώμεθα! Θὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν ὁ καιρὸς, καθ' ὃν θὰ διαβῶμεν τὸν Ἑβρον καὶ ἡ Θράκη ἢ ἑλληνικὴ θὰ καταλάβῃ τὰ παλαιά, τὰ φυσικὰ τῆς θοῖα. Ἀρκεῖ μόνον νὰ πιστεύωμεν ἀκραδάντως εἰς τοῦτο, νὰ σφαιρονώμεν καὶ νὰ ἐργαζώμεθα.

Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
